

Arrest

nr. 340 870 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gabonese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 10 juli 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de wegpolitie op 10.07.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer:

Naam : T.A.

voornaam : K.

geboortedatum : X

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Gabon

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.07.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de wegpolitie op 10.07.2024 werd de betrokkene aangehouden wegens valsheid in geschriften.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.3. Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het onder punt 1.1 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 340 869 van 10 februari 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste en tweede middel luiden als volgt:

“Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij naar zijn aanhouding wegens valsheid in geschrifte op 10 juli 2024.

Verzoeker verwacht dat het onderliggend proces-verbaal wordt bijgebracht door verweerder.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het betreft op dit enkel een bonte bewering laat staan dat er duidelijkheid is over een vervolging dan wel veroordeling.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

Het eerste middel is gegrond.

3.2. Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Verweerder diende op de hoogte te zijn van het familieleven en economische belangen van verzoeker in Frankrijk minstens van het gegeven dat hij daar een hechte, effectief beleefde en beschermenswaardige relaties heeft.

Verweerder lijkt geen kennis van zaken te hebben en meent dan maar om een inreisverbod te moeten opleggen voor een periode van maar liefst 3 jaar voor het volledige Schengengebied.

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Verweerder baseert zich in zijn oordeel op schendingen van de openbare orde.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole meent de overheid dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op een Tarap/Raavis verslag van de wegpolitie dd. 10.7.2024.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft duidelijke aanwezige familiale en economische belangen in Frankrijk.

Dit kan gemakkelijk vastgesteld worden na een gedegen gesprek met verzoeker.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn in deze casus.

Het tweede middel is gegrond.”

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]”

Deze bepaling voorziet dus in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde

toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd voor het volledige Schengengebied in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf is niet gesteund op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Uit het arrest nr. 340 869 van 10 februari 2026 is gebleken dat de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek bij het bevel om het grondgebied te verlaten overeind blijft.

Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wanneer zij oordeelt dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Verzoekers stelling dat de feiten niet zouden voldoen aan de kwalificatie *“als zijnde een reëel, actueel, en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”* en dat geen onderzoek werd gevoerd naar zijn actuele houding, is derhalve niet relevant in de mate dat hij daarmee een toetsing beoogt aan deze laatste hypothese.

De verwerende partij is binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar. De aanhouding van verzoeker wegens valsheid in geschriften werd mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, waarbij de verwerende partij daarnaast ook nog heeft vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Met betrekking tot de aanhouding wegens valsheid in geschriften stelt verzoeker dat hij verwacht dat het onderliggend proces-verbaal wordt bijgebracht door de verwerende partij en dat het op dit moment een boude bewering betreft en er geen duidelijkheid is over een vervolging of een veroordeling.

De verwerende partij heeft zich gebaseerd op het administratief rapport illegaal verblijf opgemaakt door de wegpolitie op 10 juli 2024. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier zodat verzoeker er desgewenst kennis van kon nemen, en er wordt onder meer het volgende in gesteld:

“Betrokkene rijdt tijdens verval recht tot sturen. Wij immobiliseren zijn voertuig Audi RS6 op bevel van parket. Betrokkenen heeft nog een openstaand verval recht tot sturen in B. Betrokkene beweert geen rijbewijs bij te hebben en een overhandigt ons een fotokopie van een Franse titre de séjour.

Bij de fouille vinden we :

- een vervalste Franse Titre de séjour,
- een vervalst Engels rijbewijs (waarop vermeld staat dat betrokkene Nigeriaan is)
- een vervalst Nigeriaans rijbewijs,
- een vervalste Franse "carte professionnelle".
- een vermoedelijk vals "attest van afkomst" opgesteld in ABUJA vermeldende dat betrokkene afkomstig zou zijn uit EZETU, Southern Ijaw, Bayelsa State, Nigeria.
- een gabonees paspoort met nummer *

De Franse autoriteiten melden ons dat betrokkene zijn verblijfsrecht in Frankrijk heeft verloren sinds 30/05/2023 naar aanleiding van ernstige bedreigingen tegen de overheid.

Tevens vinden we een tiental documenten "copie conforme" van geboorteaktes waarbij we voor betrokkenen een andere geboortedatum vinden zijnde 14/08/1975.”

Waar verzoeker betoogt dat er geen duidelijkheid is over een vervolging of een veroordeling, en hij daarmee wellicht alludeert op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat de documenten die hij in zijn bezit had vervalst zijn.

Op grond van deze vaststellingen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij de aanhouding van verzoeker wegens valsheid in geschriften mee heeft betrokken bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, als zijnde gegevens die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat oplegt. Nu de

verwerende partij zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven mist verzoekers betoog over de kwalificatie van de feiten dan ook elk belang.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van zijn familielevens en economische belangen in Frankrijk, minstens van het gegeven dat hij daar hechte, effectief beleefde en beschermenswaardige relaties heeft. Zij heeft de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht, zo stelt hij.

In het administratief rapport illegaal verblijf van 10 juli 2024 werd vastgesteld dat *“De Franse autoriteiten melden [...] dat betrokkene zijn verblijfsrecht in Frankrijk heeft verloren sinds 30/05/2023 naar aanleiding van ernstige bedreigingen tegen de overheid.”* Indien verzoeker terug toegang wil krijgen tot het Franse grondgebied op grond van zijn familie- en privélevens aldaar, dan zal hij zich tot de Franse autoriteiten moeten wenden. Artikel 11.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet overigens in overleg wanneer een lidstaat overweegt verblijf toe te staan aan een persoon die reeds onder een inreisverbod van een andere lidstaat valt. Verzoeker, die niet betwist dat hij zijn verblijfsrecht in Frankrijk heeft verloren, toont niet aan dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden een onderzoek had moeten voeren naar en had moeten motiveren over zijn belangen in Frankrijk. De verwerende partij kon volstaan met de vaststelling dat verzoeker niet heeft verklaard een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Alle elementen van de bestreden beslissing samengenomen maken duidelijk waarom de verwerende partij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verzoeker betoogt dat nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom dit inreisverbod proportioneel en redelijk zou zijn. De Raad kan echter niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.3. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS